

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 170/2015
05.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Н. и др, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Н., адвоката З.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К 1608/11 од 26.09.2013. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж 62/14 од 08.12.2014. године, у седници већа одржаној 05.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Н., адвоката З.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К 1608/11 од 26.09.2013. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж 62/14 од 08.12.2014. године, у односу на повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару К 1608/11 од 26.09.2013. године окривљени А.Н. је оглашен кривим да је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна нећа извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 1.050,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљена Р.М. је на основу члана 355. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. КЗ, док је оглашена кривом да је извршила кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 1. КЗ, за које јој је изречена условна осуда и то тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се та казна неће извршити уколико окривљена за време проверавања

од једне године не учини ново кривично дело. Окривљена Р.М. је обавезана да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 350,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног А.Н., адвокат З.К., због повреде закона из члана 442. став 3. раније важећег ЗКП (“Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02“ и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 115/04, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10), као и због тога што сматра да у конкретном случају нема кривичног дела, а чиме указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) сада важећег ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају, а с обзиром на то да спорно уверење о дипломирању није нострификовано у Републици Србији, те имајући у виду одредбу члана 104. став 1. Закона о високом образовању РС из које произилази да ненострификовано уверење о дипломирању на факултету у иностраној држави није правно подобно за запошљавање у домаћој држави, па чак и ако га овери надлежни орган, исто није могло да буде правно подобно за заснивање законитог радног односа, па је такав радни однос апсолутно ништав правни посао, због чега, по оцени браниоца А.Н., у конкретном случају нема кривичног дела из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, а другостепени суд се позива у оспореној пресуди само на законску дефиницију исправе што је недовољно, па самим тим и неосновано. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане правноснажне пресуде Основног суда у Новом Пазару произилазе сва битна обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, односно произилази да је окривљени критичном приликом сачинио лажну исправу, исту употребио приликом заснивања радног односа, на тај начин што је оригинално уверење о дипломирању на име М.М. издато од стране Правног факултета у Сарајеву скенирао на рачунару и у исто унео лажне податке, да је он – А.Н. дана 23.09.2008. године завршио студије за стицање високе стручне спреме на Правном факултету у Сарајеву, па је затим одштампану копију уверења оверио дана 19.12.2008. године у просторијама општинске управе СО Сјеница, а затим то уверење предао у ЈП „Дирекција за урбанизам, пројектовање и изградњу“ поводом заснивања радног односа.

С тим у вези, по налажењу Врховног касационог суда, оригинал уверења о стицању високе стручне спреме, издат од стране Правног факултета у Сарајеву је већ по себи јавна исправа, а предметна копија уверења о дипломирању у оквиру исте високошколске установе, са лажним подацима на име А.Н. је стекла јавно-правни карактер у смислу подобности за правни саобраћај у Републици Србији, тренутком када је од стране државног органа Републике Србије, односно општинске управе СО Сјеница оверена, јер је овером, односно стављањем печата државног органа на копију уверења та исправа подобна за доказивање одређених чињеница у правним односима и као таква је прихваћена приликом заснивања радног односа, (ово тим пре што се приликом оверавања, констатује да је копија верна оригиналу), па је без утицаја то што предметно уверење о дипломирању није нострификовано.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Н., адвоката З.К. је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је позивање окривљеног на главни претрес који је одржан 26.09.2013. године у супротности са одредбом члана 442. раније важећег ЗКП, који члан предвиђа могућност скраћивања рока од три дана за период од уручења позива до дана одржавања главног претреса, а чега у конкретном случају није било, јер окривљени није добио позив за главни претрес који је одржан 26.09.2013. године.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно ограничењу његових права, правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 442. раније важећег ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног А.Н. у овом делу одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**